

der paa Københavns Befæstning, skal have Lov, skal selvfølgelig ogsaa den Part, der er imod, men giver man begge Parter Lov til at udtale sig, kan det ikke undgaas, at man faar en ny Strid, og det er min Overbevisning; at det ikke er heldigt for denne Sags Løsning. Derfor er det, jeg har givet Forbudet, og det har jeg ment mig fuldkommen berettiget til. At Forbudet bortfalder, naar Kommissionsbetænkningen foreligger, er klart. Det staar ogsaa i alt Fald indirekte i selve Skrivelsen, hvor der henvises til det nærværende Tidspunkt.

Forespørgeren (Ellinger): De sidste to Udtalelser vare ikke rigtige. Thi den højtærede Minister siger, at han har villet forhindre ved sit Forbud, at Striden mellem de to Værn brød ud igen. Men den Bevægelse, der var oppe, og som Ministeren bl. a. har sat en Stopper for, gik netop ud paa at bringe den sidste Rest af den Strid, der var mellem de to Værn, til at forsvinde.

Saa siger Ministeren: Naar den ene Part skal have Lov til at udtale sig, saa skal den anden Part ogsaa have Lov dertil. Det var en overmaade smuk Læresætning, hvis blot den højtærede Minister vilde føre den ud i Livet. Men aldrig saa saare havde i Krigsvidenskabeligt Selskab en Søofficer udtalt sig, og vel at mærke, ikke mod Københavns Landbefæstning — det laa ikke i hans Plan at udtale sig derom, derfor vilde en anden bringe den Sag frem i et tilsvarende Foredrag —, før den højtærede Minister kom og sagde: det modsatte af, hvad han nu siger, nemlig, at først skal den ene Part have Lov til at udtale sig, og saa skal den anden Part *ikke* have Lov til at udtale sig. Saaledes er Sagen.

Saa maa jeg bestemt tilbagevise den Maade, hvorpaa den højtærede Minister tog mine Udtalelser om Tuberkulosesagen. Der maa jeg sige: Ja, alle Kneb gælde, men det kan nu ikke gaa her, thi jeg har ikke sat Tuberkulosesagen paa samme Standpunkt som Forsvarssagen, noget saa urimeligt kunde ikke falde mig ind. Nej, det, Ministeren har udtalt sig om, er, hvad Embedsmænd kunne udtale sig offentligt om, det er kun i al Almindelighed, at den højtærede Minister har udtalt sig om dette, og der har han sagt, at naar en Sag er henvist til en Kommission, saaledes som i dette Tilfælde, kunne Embedsmænd ikke offentlig udtale deres Anskuelser om denne Sag. Saa har jeg deraf draget en Konsekvens, og Konsekvenser maa man nu en

Gang i Verden drage, det er i alt Fald ikke uheldigt og navnlig ikke uheldigt for Politikere at drage Konsekvenser. Sammenstillingen af disse to Ting er den højtærede Ministers, den er ikke min.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om nogle Forandringer i Kvinders Retsstilling.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget findes i Tillæg C. Sp. 909—12, Udvalgets Erklæring i Tillæg B.)

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren (Sveistrup): Det er som Ordfører for Udvalget, jeg har at anbefale et Ændringsforslag, som Udvalget har stillet til det paagældende Lovforslag. Som det vil erindres, er det et Lovforslag, der blev fremlagt i Oktober Maaned her i Tinget, og som angaar nogle Forandringer i Kvinders Retsstilling. Det er et ret vigtigt Lovforslag; den vigtigste af de Bestemmelser, det indeholder, er den Ret, som Kvinder faa til at være Værge. Det er en Ret, som jeg er vis paa, at mange Kvinder ville sætte Pris paa. Det maa nu i høj Grad anerkendes og paaskønnes, at det høje Landsting baade med Hensyn til dette, som er Hovedpunktet i Lovforslaget, med Hensyn til Bestemmelsen om, at Hustruens Samtykke kræves til Børnenes Ægteskab, og med Hensyn til Bestemmelsen om, at Kvinder lige saa vel som Mænd have Ret til at være Vidne, at deres Vidnesbyrd have samme Gyldighed som Mænds, fuldt ud har tiltraadt Lovforslaget. De have ganske vist stillet et Ændringsforslag til § 1 vedrørende Værgemaal, men dette Ændringsforslag, som i Landstinget blev stillet af hele Udvalget, gaar kun ud paa at indsætte en Bestemmelse, der svarer til, hvad Folketinget, og nu ogsaa Landstinget, har vedtaget om Børn udenfor Ægteskab. Dette Ændringsforslag vil der saaledes ikke fra nogen Side kunne gøres nogen rimelig Indvending imod.

Men saa maa vi ganske vist beklage, at Landstinget med Hensyn til et af de Punkter, som dette Lovforslag vedrører, nemlig Enkens Ret til at hensidde i uskiftet Bo efter Ægtefællens Død, er gaaet den